Epithalami nuptijs auspictatissimis viri clariszimi dn. M. Andreæ Thuronii,...

1 Ic 1657 Thuronius, Andreas Thuronis

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

EPITHALAMIA

Nuptijs auſpicatiſſimis

Viri Clariſſimi

Dn. M. ANDREÆ THURONII, In celeberrima Magni Ducatus Finlandiæ Academia, Logicæ Profeſſoris Regij, SPONSI ſpectatiſſimi:

ET

Virginis venuſtate juxtà ac virtute ſplendidiſſimæ

SARÆ JOH. Weiſners

SPONSÆ ſelectiſſimæ:

In inclyta Imperij Svecani Metropoli Holmenſi ſolennter celebratis die 17 Februarij Anno partus virginei ſupra ſeſquimilleſimum centeſimo quinquageſimo ſeptimo.

A Collegis & amicis Aboënſibus conſecrata.

HOLMIÆ,
Typis MEURERIANIS.

PUblica dum fremitu conſpirant vota ſecundo,
Pars ero gratantis quantulacunq; Chori.
Non hîc ingenij ſpecimen ſpectatur & artis,
Urgeor imperio, vim mihi, *Thuro*, facis:
Vim mihi SARA facit, viciſtis ritè morantem
Veſtrâ, quam veneror, candidiore morâ.
Ingenium ſupplebit honor, mera ſæpè voluntas
Averſum valuit pacificare Deum.
Pergite nunc leges tutò ſancire jugales,
Vinciriq; ſacrâ compede præſtet amor!
Tàm lætumne jubar patiemur abire ſilendo?
Non patitur pietas, non reverenda fides.
Hanc Deus ipſe facem ſublimi ex ſuſcitet aurâ!
Adſpiret vobis intemerata Trias!

Exprimenda ſolidioris amicitiæ cauſa transmittere volebam

Aboæ 6 Novemb.
Anno 1656.

ENEVALDUS SVENONIUS
Gyldenh. Al. Eloq. Prof. Ord.

Ode Pindarica Stroph.

Καῖρε Τȣρόνηδὴ
Νύμφιε ᾧ ἀντάξιε πολλῶν
Καῖρε ἡμέδαπε σὺ
Ἀλλῶν ἀνερ φίλτατε,
Ἐν τῇ πολεϊ ὀλμικῇ
Ποιήσας πραȣ̃ς ὑμενεῖȣς,
Πωρρῶτεν ἐκ τῶν σȣ̃ ἐγκωρίων.
Λάβε τῆν καθαρᾶν κάριν νυν
ΣΑΡΑΝ, καρδίαν, κραδίαν
Καὶ κράτιστον τῶν καριτῶν ἐφηρόν
Τȣ̃τȣς ἐυλογισεν Θεος.

Antiſtroφος.

SPONSE Clare, Salve,
O decus almæ gentis, honorq́
Finnonum ſodalium!
Adſueſce jàm nùnc dulcibus
Mentem ſatiare di-
Etis, & te ſuavi ſociare
SARÆ, cape roſea, tu dearum charitas,
Baſia, & meliora, ſacrûm.
Nec doctrinæ clarius olìm
Præmium ſperes, neq; largiorem
Succeſſus petas penum.

Honoris & amoris e. deproperabat

Aboæ 9 Novemb.
Anno 1656.

ERICUS JUSTANDER,
P.P. Aboæ.

THen kalla Wintren nu framskryder medh owäder/
Och alt hwad fagert är med snöö och frost står neder.
Thet höghа Himmels Zier Solen ey strålar fast/
Sitt lopp om dagen nu fulländar medh een hast.
Pomona medh sijn trään står baar/ och löfwet faller/
Theß fägring och skön frucht förtärer Wintren kaller.
Thetis medh Jiß betäckt all Fiskar sluter in/
Theß wägar swinna bort och dryfwes ey aff winn.
All tingz lustigh aspect Naturen nu förwänder
Til theß at Phœbus blydh sin korte Cirkel ländер.
Lykwäl Sudinnan täck Venus i Werlden wydh/
Medh fogligheet framfahr/ sijn macht ey lägger nidh.
Cupido Sonen smock ännu sin bogha spänner/
At obekante tw the blifwa bästa wänner.
Så haar han Eder nu Her Brudgum träffat an/
Som fremmand ther i Staden och Landet war försan.
Nu mäst j fördenskul förgäta Dockor sköna/
Som Ehrt Fäderneland inbyggia/ och thet röna.
Amor i werlden widt owissa platzar haar
Och här och ther omkring medh Pylar sin omfaar.
Gudz höga Providenz lykwäl thet Spelet dryfwer
At obekantas sinn til kärleek vptändt blifwer.
Hwar aff the vnga tw haa tröst och myckin frögd
At theras hierta är aff Gudh til wänskap bögd.
Altså Her Brudgum nu Ehr Sort man billigt prysar
Som sådan lycka skeer och Gudh alt godt bewysar.
Gudinnor frögda sigh öfwer Ehr Bröllops fäst
Them j medh konster all haa prydt och älskat mäst.
O at iagh migh den sång som i Parnasso klingar/
Kunde päminna wäl/ som migh mitt hierta twingar:
Brudgummen aff Natur är snäll och däyeligh/
I Werldzligh wyßheet han är öfwat grundeligh.

Mång

Mång språk och tungomåhl haar han märckliga fattadt/
Wåltaligheeten lärdt/ som fordom war högt skattat.
Naturens heemligheet vthgrundar han fulwäl/
Och i förnufftens konst är han perfect och snäll.
Alt hwad Ingenieurs diupsinnigt disputera,
Har Her Brudgummen lärdt medh många konster flera.
Thet Himmels höga fäst som Stiernor löpa kring/
Är honom wäl bekandt/ och som en ringa ting.
Historier och hwad i Werlden har passerat,
Ifrå then första tydh/ haar han investigerat.
The Politiers art som pröfwas wara snäll/
Och hwad Hwßhållet är förstår han ock fullwäl.
The sköna dygders Chor fast meer man skattar wara
Som Brwden kan aff hans vmgänge bäst ehrfara.
Altså j vnge tw krönte medh dygders skrwdh
Togens tilsamman och lefwer medh lustigt modh.
Brwden stoor åhra är en sådan Nåan at winna/
Brudgummen sammaledz en dygdsam maka finna.
Wälan j wärde paar Ehr önskar man all frögd/
Att i Ehr lyffztydh vth blifwa til kärleek bögd.
Och see kring om Ebrt bord som Palme quistar många
Ehr Barn: och i samdrecht härda lyffztyden långa.
Rykdom och ymnogheet Ehrt hwß bywåne fast/
Och all olycko swär förswinne medh een hast.
Omsijder når j bly som dufwor gråå och gambla/
Wille Ehr HErren Gudh til sitt Ryke försambla.
Thetta tagh tienstligh Ehr önskar i Finland stadd/
Gudh hielpe thetta paar til oß sund och oskadd.

Til tienst och åhra i hast författat
Aff
MART. MILTOPOEO
Aboa Finnon.

Aff Åbo den 6. Nov.
Anno 1656.

MEns tua THURONI multis cultiſſima peplis
Muſarum Euſebiæq;, ardet luſtrare receſſus
Quos thalami pandunt ſocialia vincula nuptis.
Macte vir ingenio celebris, celebriſq; puellæ
Ipſe nitore magis, quam *Cypria* fulmine *Virgo*
In thalamum fert ipſa tuum, colloq; jugales
Imponit tœdas; flagrent felicibus opto
Auſpicijs, multos ſors felix creſcat ad annos.
Invidiâ triſtata dolet *Venus Arctica*, vicit
Propior in claris habitans ſed ſedibus hiſce
Docta ſuum monſtrare decus, perdocta ferire
Tactas igne domos ſacro, benè culta lepore.
Hæc eadem multos Præclara ſorte beatos,
Et quos fortunæ melioris deſerit uſus,
Ipſa ſubire jubet ſocialia vincula lecti.
Sponſe tuam paritèr vincebat turbine mentem
Caſtus amor, ſociam tibi confert aſpice SARAM,
In cujus laudes certatim carmina ſurgunt.
Numine qui ſervas ſancto naſcentia cœlo
Sidera, qui motus compeſcis & æquoris altos;
Eſto novis nuptis rebus ſolamen in arctis,
Et clypeus, tutela, Deus benè cæpta ſecunda
Fœdera connubij; præſto ſis divite dextrâ.
Da creſcant cenſus, rerum da copia creſcat:
Pignora fac cernant lecti lectiſſima, patris
Quæ faciem referant, & caſtos matris ocellos,
Approperent tandem dum vitæ tœdia vanæ,
Ac cœli cupiant celſiſſima ſcandere tecta,
Gaudia, quæ finem non ſunt habitura per ævum
Tunc capiant vvoeo! votis DEus annuat iſtis.

Debiti honoris & officij conteſtandi ergò ita clariſs. neonymphorum tœdas jugales condecorare, licet occupatiſſimus, ex animo tn. voluit.

JACOBUS FLACHSENIUS.

I hwilka Dagh och Natt/ medh twiflan hopp och fruchtan/
Kärleekz Tyrannen ſträng håller i ſmertzligh Tuchtan/
I hwilke faſt alleen den ſnöde fåfengheet/
The Luſter vthan luſt/ haa tiena Ehr beredt/
Seer theſſe kåre tw/ the widt från ſorg och ſmerta/
(Ther i ſ ſwåſwe ſtådz) medh ofördeelat hierta/
Nu warda innerligh förknippad' i ett Band/
Thet intet löſa ſkal/ ey Dödzens bleeka hand.
Ehrt lefwernes tilſtånd medh theras/ doch ſempnförer/
Hwad Eeld Ehrt arme Sinn'/ hwad kårleek them nu rörer;
Ah/ ſåll/ ja meer än ſåll är theras kårleeks glödh;
I ſegla i ett Haaff/ medh ångeſt/ ſorg och nödh/
Ther ingen Hampn är til/ ther klippor/ ſtorm och wåghar/
Ehrt raſande begår/ medh macht Ehr billigt plåghar/
Ther ſuck Ehrt Segel är/ ther ingen Styreman
Anträffat blijr/ på then man ſigh förtröſta kan.
Then kårleek/ then Ehr röhr/ aff fåwitſkan vthkåras/
Then ſigh ey måſtra kan; är ett förſtånd the Dåras/
The Wijſas offörſtånd/ är een behaghligh nödh/
Een liuſliger Förgifft/ en egenwilligh Dödh/
Och een ſööt bitterheet/ then ſtådz Ehrt Samweet plågar/
Then Jupiter och ſielff ſigh emootſtå ey wåghar.
En ware ſom han kan/ ſå Ädel/ Högh och Lärd/
Bedårar honom doch then ſöte pijnos ſtärd.
Man låter offta frijſt bå Wapn och Böker liggia/
Förgåter ſielfwer ſigh/ begårar gunſt at tiggia/
Och ſmyga ſigh för then wår konſt ey ſtort begår/
Och then faſt annor ting/ än wårt berömm haar kår.
Man wilſe går medh luſt/ then laſt ſielff gärna hörer/
Then wårt ſtånd taar hår aff/ medh hoppet ſigh förförer;
Alt går man veh ther på/ thet är thet Folcks anſlagh/
Hoos een oſtadigh Dam gunſt winna och behagh.

The

Ther til man Dråchter ny/ ny Vptogh mon påfinna/
The doch ey gålla må/ til thet som een friſt Quinna
Sitt Sinn' haar ſlaghit til. Man lårer ſmygand' gå/
Til meera ſåkerheet/ affſijdes ſtilla ſtå/
Och Dören ſachtligh fijnt/ medh lindrigh hand vpläta/
Ey rådas Natten mörck/ all Roo och Sömpn förgåta;
Man talar vthan Munn/ medh ögon/ winck och hand/
Och hwad meer ſådant Speel öfwas i alle Land.
Kan ey ett hierta fromt en ſå til wilia blifwa/
Slår man på annan bogh; tå weet man föregifwa/
Thet hennes dygders glantz/ thet hennes ſkönheetz pracht/
Oß heelt betagit haar/ ſigh vnderdån och bracht.
Så tager man them inn medh ödmiuk tienſt och åhra/
Ty aff Naturen the ſigh prijſſas gärna höra/
Och älſka then thet gör. Bröllop wål gifwas för'
Men kommer thet ſå wijdt/ tå ſöker man på Dör.
Man ſkickar breeff och budh/ vptäncker liſt och råncker/
At winna önſkning fijn/ förårer många ſkåncker/
Förringer heemligh them/ ſom medh på Brädet ſtå/
Och ſmyger oförmärckt ſigh inn allena ſå.
Medh tuſend konſter meer man ſigh på Bahn wil ſättia/
Medh Dantzar/ Wijn och Speel/ medh Sång och annor flättia/
Ther i thet lätte Folck ſigh öfwa dageligh/
At ſin förmeente wänn blifwa behageligh.
Men hoo wil här emoot vpräkna Quinnors funder/
Och theras höga liſt/ the öfwa alla ſtunder?
Faſt lijkt ett Gyckleriſ/ alt theras wäſend' är.
(The kyſte meenas ey/ the fromheet hafwa kår:)
Begår man them/ ſkal man vpwarta tijder alla;
Och ſköter man them ey/ the oß tå Narrar kalla:
Om man fördriſtigh är/ får man platt vthe ſtå;
Om man är from och blygh/ faſt the oß gäcka tå.

Jagh

Jagh weet ey hwad man skal. The så behändigt fånga
Kunna all' Mån/ som en medh Nåät och Snaror många
The arme foglar taar. Seer man så mång manier/
För theras snöde Krop/ aff kostligh pracht och zier?
Naturen spotta the/ och sigh medh färgor måla/
Som theras Hwdh/ men doch ey hiertat kunna pråla;
Medh många Watn och ting förmeera the sin glantz/
Ther medh then bäste skatt blijr offta satt i skantz.
Aff Desm' och annor tygh the ryka wål/ doch blifwer
Thet goda rychtet hån/ thet bästa luchten gifwer.
At wara bleek/ och nu hoos them nytt mönster år;
The bruka ey full Spijs; the waka medh beswär;
Ja/ pläga wål ther til/ Kalck/ Krijta/ Kohl och Aska/
Stärckelse/ ock så fort mångt meer/ medh lust at naska;
Jagh menar/ medan nu ey Blygden gåller meer
Hoos them/ at färgan rödh blijr så fördämpat neer/
Then Blygdens spegel år. The trachta fast och dichta/
Alt går man vth ther på/ the Männer sigh förplichta;
I theras hierta doch år ingen stadigheet/
The åre lijk en Båll/ then som i hastigheet
Nu flyger hijt/ nu tijt. Mången kan sigh så ställa/
Hon wore än så from/ och wil sigh intet fålla
Til lustige vngt Selskap/ för Porten sållan står/
Kommer man medh them inn/ tå annorledz tilgår.
Låter man them sitt Sinn' medh heemligt bodh andraga/
Så får man slätte swar; wil man om kårleek klagha/
Tå lee the en först vth. Ey hielper Suck/ ey Tåår/
Ey ödmiukheetz afftagh/ och tienstz förplichtening swår/
Och hwad meer år i bruuk. Så mäst' den Edle dygden.
För skam en Mantel blij/ och för stoor dårskap blygden:
Then blinde Vngdom så thet falska skeen förför/
Thet han snart/ som vngt Träå i första bloma/ dör.

Men the widh thetta speel alt efter önskan blifwa/
Och altijdh vthan feel then falska lusten drifwa/
Hwad winna the ther på? stoor Sorg och ånger seen/
Förtaal/Skam/Hån och spott/Tijdsens förlust och meen/
Siukdomar til stort taal/i Hufwud/ögon/Händer/
Darran/Swimelse/Styng/swagh Maga/swaga länder/
Och thet som elliest meer aff Frankrijk nämpnes här/
Ther man i synnerheet på Elskogh kunnig är.
Thet gör then grymma Flam/förwirrar oß wår tancka/
Aff Friske Siuke gör/och vthaff heele krancka;
Then starcke krum och lam/then sköne faasligh blijr/
The Vnge man så grå/the gamle Vnge sijr.
Ey lycka/ey fortgång är i thet man förtager/
Ey Studier/ey meer thet gott är/een behager;
Förstånd och krafft gå aff/men Skulden mon alt groo/
At och Sammwetet stdst förlohrar så sin roo.
Om sådan een blijr gifft/then så sigh haar förhalat/
Så warder honom först medh dubbelt mått betalat;
Ther medh han förr sin tijdh så rund och kostfrij war/
Ther aff han bitter sorg sin liffztijdh sehn erfahr.
Thet är och wärst/at then sigh heelt een gång mon gifwa
I Venus wåld/ther aff kan lätligh ey frij blifwa;
Man bruke hwad man wil/reese på fremmand' ort/
Sin käreste at fly kärleeken går medh fort.
Taar man sigh någor an/begynner at Studera/
Hwadh Book snart finnas kan/Then som ey mon förmeera
Then Elskogzlust och Flam? Poeters wijsa är
Thet Venus medh sin Son gör oß så store beswär.
Hwad språåk är doch nu til? Hwad Skola är at finna/
Ther ey blijr skrifwit/lärdt och taalt om then Gudinna?
Man många Böker seer/ther i the rätta streek
At lesta/skreffne stå/medh all then bittre leek.

Så

Så är nu intet sätt/at slippa kärleeks möda;
Ty ingen mä sigh för thet snöde ting platt döda/
Och fölia Crates rådh/ then så befahlat haar/
Om hunger/och lång Tijdh then Bråna ey förtaar.
Ty må tå hwar och een som elskar/wel betänckia/
Then fahra han i står/sin koos åth Hampnen länckia.
Then Säll och Saligh är/som wäl sin Vngdoms åhr
Befrijat från then Sorgh i stillheet genomgår.
Thet gör mångt ädelt Blodh; Haar bättre lust antagit/
Näst Gudzfruchtan/til dygdh och Tucht sitt Sinne slagit;
Så J/ O Wärde Paar/som nu medh frögd och Roo
Wijdt från all fahrligh Lust/ i kärleek sammanboo.
O huru wäl åhr Ehr! J åhre nu Vndgångne
Then Nödh och fahrligheet/ ther i så många fångne
Sigh högt förgrijpit haa; Thet war ey kunnigt Ehr/
J haa Ehrt Höga Sinn anwändt til bättre meer.
Thet ädle Sinn/thet man nu ey kan fylleſt prijsa/
För sin förtienst och dygd/och thet/ Gudh mon bewijsa
Ehr thenne Nådh i tijdh/alt efter önskan godh.
Jagh meenar/ bättre ey sigh wänte Edert modh.
Nu lefwer häll och säll! then högste Ehr beskäre
Sundheet/lycka/alt gott/thet wij och J begäre!
Gudh låte oß än see then wärde Frögdedagh/
Er grönskes medh skön frucht/oß alle til behagh:
Nu sofwer sund! godh natt! til des medh gyldne strählar
Thet edle Solsens lius all werlden öfwermählar;
Och i Ehr säkra Roo täncker/huru then går
Then altidh elska skal/och aldrigh niuta får.

DUm furit, ac toto Mavors bacchatur in orbe,
Et trepidam multo sangvine tingit humum,

Dum ſimul heroes ſternuntur, & inclyta regna,
Sedibus èq; imis oppida clara ruunt:
Alma Venus, ſchytici furijs irata Mariti,
Vult regni vires exeruiſſe ſui,
Aligerumq; modis ſolitis compellat Amorem:
Nate, meæ vires, gloria, Nate, mea,
Cernis in everſo penè quid fecerit orbe
Vitricus? an noſtri non tibi cura ſubit?
Non veteres opus eſt divorum accendere flammas,
Noſtra ſed in terris æmula turba cadat:
Triſtibus arma armis, & bellis prælia miſce;
Cætera conveniunt, ſangvine noſtra carent.
Riſit, & ambroſiæ dedit oſcula multa parenti,
Regnaq; tutabor non tua ſegnis, ait.
Hine volat, & ſpargit notas impunè ſagittas,
Exultatq; novâ ſtrage ſuperbus Amor:
Et iàm diverſas agnoſcunt pectora flammas,
Qviq; alibi tectis, mentibus ardor adeſt.
Et iàm multorum qui luxerat ante Cruorem,
Multorum lacrymis ora madere videt.
Et vix illæſos, qui ſint ſine vulnere, cernit,
Inq; animo penè qvolibet hæret Amor.
Ardent innumeri, ſed nòn feliciter omnes,
Nec ſimile inlæſo pectore Vulnus habent.
In lacrymis multi tantum ſuſpiria norunt,
Qvos Venus, & dubio turbine ludit Amor.
Hei miſeros, ſi nulla venit medicina dolori,
Flammaq; non ullum tanta levamen habet!
Nec tamen excutiunt, qui primo inſedit, Amorem;
Si neſcis, ignes non movet ille ſuos.
Et poterit pennas fortè amiſiſſe videri:
Cum primùm invaluit, non volat ille puer.

Te

Te quoq; THURONI, Patrona Minerva videbat,
Ad Dominæ vultus erubuisse tuæ,
Nec nostri poterunt, inquit, subsistere alumni?
Et puer in populum ius habet ille meum?
Dixit & ad teneram ridens conversa Dionem,
Tu quoq; si fas est, in mea regna veni.
Parce meos tantum crudeliter urere cives;
Sufficiat, telis succubuisse tuis.
Et placidos ignes, incendia mitia præbe,
Et non ille puer tetricus esto deus.
Annuit, atq; infusa Deæ pulcherrima Cypris,
Plurimaq; admiscens basia, dixit, erit.
Hinc tibi, THURONI, flammas crevisse tenaces,
Sed quas affuso nectare pascit Amor,
Atq; novos sentis jam gliscere svaviter ignes,
Et nòn inviso pectus amore premi.
Qvem tua nunc Virgo teneris complexibus auget,
Accumulatq; novis usq; cupidinibus.
Holmia juravit: Neptuni flumina testor,
Non est in regno pulchrior ulla meo.
Seu videas vultus, poterit Venus esse videri,
Seu mores, Pallas, vel tua, Phœbe, soror.
Hæc flexit formosa, & mitia vulnera fecit,
Qualia Leda suo fecerat ante jovi.
Hæc eadem, nove SPONSE, tuis inclusa lacertis,
Persvasa ad blandum Cypridos obsequium,
Ne prius effugiat jucundi vincula nexus,
Qvam vulnus, fecit quod tibi, tollat idem.

Idem brevius.

Je güldne Venus sah' den wüsten Mars durchfahren
In grim/ die gantzen Welt/ mit greulich mord vnd brand;

Ey dachte sie/ sol doch mein Macht den Erdreich sparen?
Cupido/ lieber Sohn/ daß were vns ein Schand.
Dein köcher nim geschwind/ pflegstu doch niemandt schonen/
Nicht selber mich/ noch Mars/ so brauche nun die Pfeil.
Die welche du wol trifft/ die werden dich belohnen/
Der Raht war guth für ihm/ er schoß in einer eil
Sein Köcher lehr/ vnd traff manch tausend Edlen hertzen.
Wie ietzt manch schöne Land in voller flammen stehn/
So auch durch dieser Glut/ manch' heißes Bluth/ mit schmertzen/
Wie Mars das Bluth vergeust/ so hier die Thränen gehn.
Hiervon jhr werthes paar/ erwachsen sind Ewr flammen/
Die Amor güthlich nur mit nectar speisen muß.
Wol Euch/ ja mehr als wol: Schönheit vnd Zucht zusammen/
Daß selsam ist/ ietzt sein/ erdecken ohn verdruß/
Der Tugend/ Kunst vnd Ehr/ dein Zier der Wissenschafften.
Wol dir/ Apollos Sohn/ wol dir O Venus bild!
Seid frölich/ lebt wol/ jhr außbund der Tugendhafften!
Der Himmel sey Euch stetz mit seinem Gaben mild!

CL:me Dn. Professor, Auspicatæ Nuptiarum tuarum Festivitati, lucubratius carmen lubens meritoq; dedissem, nisi plures Amici, Nuptiis hoc tempore suis, Inventiones magis appositas præoccupassent, & ingenium exile, hisce scribendis defatigâssent; (nam eâdem chordâ oberrare, nè bis quidem, unquàm possum) & nisi ego, aliud agendo, tempus in hasce ferè horas, Tabellario decretas, protraxissem. Accipe igitur, & boni consule, hoc quicquid instigante fido gratulantis animi mei affectu, summâ celeritate effudi. Nôrunt ij, qui viderunt, me inter amico-

micorum colloquia hæc paucis horis congeßisse; quod vereor, nè ipsa per se plùs satìs probent. Vides me conatum depingere veteres illos & promiscuos Amantes, qui aut nunqum, aut serò animum ad conjugium appellunt, &c. quâ quidèm in re Opitius nobis non parùm contulit, cum mihi tempus cogitationi accuratæ, nòn suppeteret. Satis faciam aliàs prolixo erga te animo meo, & si non meliora, majori tamen curâ & diligentiâ scripta dabo; quæ, utinàm tanti esse mereantur, ut acri ingenio, & polito tuo judicio digna sint! Gratulor tibi, Eruditißime Dn. Thuroni, ex intimo corde, omnes istos successus, quos, non dubito, quin virtute merueris; & voveo, ut Deus O. M. etiam in posterum & conjugium & totam vitam tuam omnimodè fortunet! instat hora Tabellarij. Vale, Cl:me Vir, & nobis si mereri videbimur, fave. Aboæ dab. 6 Novemb. An. 1656.

Tuæ Cl:tìs observantissimus

PETRUS WANÆUS.